

KAM UZTICĒTIES VĒLĒŠANĀS?

Salauzts daudz šķēpu priekšvēlēšanu cīņās, to darījušas organizācijas, kas izvirzīja savus deputātus, gan viņu uzticības personas, gan arī paši kandidāti, izvirzot viens par otru skaistāku programmu. Nu no visā sasolītā, sarunātā un sarakstītā vēlētajiem jāizloba racionālie graudi, jāizdibina, kur skānējuši patiesi vārdi, kur spīguļojušies stikliņi. Un

tas nemaz nav viegli. Daudzo gadu rūgtā pieredze iemācījusi vēlēšanas uzskatīt par vienkāršu farsu, par spēli, kurā vēlētais aizvien palicis bezā, bet kāds kandidāts uz deputātiem apmierinājis savu godkāri un saņēmis mandātu. Metrūka arī tādu «gada deputātu», kuru ievēlēja, it kā lai parādītu, ka netiek aizmirsti viņu iepriekšējie nopelni. Vēlēšanas bija ri-

kojamas arī tādējādi, lai atskaitēs būtu tikai skaistie un lepatikušies 99,99 procenti, lai būtu leturētas strādnieku, kolhoznieku, sievieti, jauniešu un citādas proporcijas, bet ne tas, ko viss šis feijerverks dos sabiedrības attīstībai.

Kādus vēlētajus norādījumus saņēma deputāti? Daudzi no viņiem bija tā aizņemti, ka tūlīt pēc vēlēšanām visi labie no-

domi bija jānoliek «līdz labākiem laikiem, kad būs brīvāks» un tā tur tie arī aizmirsās. Cik daudzus deputātus ne tikai pie vēlētajiem nebija iespējams aizmānīt ar medussmaizi, bet arī uz sesijām. Un ko varēja padarīt ciema vai pilsētas padomes deputāts, ja arī gribēja palīdzēt vēlētajiem: uzbūvēt labus ceļus, apgādāt veikalus ar precēm, palielināt

pensijas kolhozniekiem vai ko tam līdzīgu, ja netikaņemti vērā pat Augstākās Padomes deputātu pieprasījumi!

Ko mēs tagad gaidām no deputātiem, kuri būs uzvarējuši ar mūsu balsošanu rīt? Un kuri no daudzajiem kandidātiem būs tie, kuri patiešām spēs panākt kādas pozitīvas pārmaiņas rajona, pilsētu un pagastu dzīvē! Grūts un atbildīgs ir šis

laiks, lieli darbi gaida deputātus. Atbildīgs ir arī vēlētajū uzdevums — izvēlēties isto, kam uzticēties, kam atdot savu balsi, lai tā neizrādītos veltā.

Labākais orientieris — kopā ar Latviju, ar tās ekonomisko patstāvību — par to arī jābalso.

JAUNAIS CEĻS

AGROFIRMAS «SARKANAIS OKTOBRIS» LAIKRAKSTS

VĪNOTI LATVIJAI!

Kolektīva mugurkauls

Mūsdienu apstākļos, kad Latvijas tauta kopā ar citu Baltijas republiku tautām izcīnījusi tiesības uz ekonomisko patstāvību, kad tiek realizēta pāreja uz vietējo pašpārvaldi, tiek veidota tiesiska valsts, par rajona padomes deputātu jāklūst principiālam, ar organizatora spējām apveltītam cilvēkam, kas zina un izprot cilvēku vajadzības, ieguvus peļņu autoritāti. Deputātam jābūt drosmīgam, novatoriski domājošam cilvēkam.

Un tādu cilvēku 45. Riebiņu vēlēšanu apgabala vēlētajiem ir: tas ir agrofirmas «Sarkanais Oktobris» ģenerāldirektors Romualds Vladimira d. Kavinskis. Pirms trīsdesmit četriem gadiem kolhoza «Krasnij Oktjabrj» kolhoznieki ievēlēja Kavinski par valdes priekšsēdētāju un savā izvēlē nebija kļūdījušies. Būdam spējīgs vadītājs, kas apvienojis sevī pedagoga un psihologa talantu, viņš tic cilvēkiem. Šī ticība ir tas vienīgais spēks, kas nostiprina kolektīvu.

Romualds Kavinskis pieder pie tiem vadītājiem, kuri māk nopamatot un aizstāvēt kolektīva intereses un kuri nebaidās uzņemties atbildību par

pieņemtajiem lēmumiem. Viņš gan ir prasmīgs, vienmēr lietīks savā vadītāja postenī, taču prot arī iekarot simpātiju ar savu inteligenci, koherenti saskarsmē ar kompetentu, pārdomātu pieeju jebkura jautājuma risināšanā. Viņam ir raksturīga jaunā izjūta, pastāvīga mērķtiecība saimniecisko jautājumu risināšanā, pirmindas pieredzes ieviešana. Arvien viņu pavada domas par savas vadītās saimniecības lietām. Mēs visi esam sava ciemata patrioti, nav vārdam vietas, bet viņam tā saimnieciskā plauksme ir mūža darbs un nekad nezūdošā interese.

Viņš atbalsta republikas politisko un ekonomisko suverenitāti un uzskata, ka šim atbalstam jāizpaužas praktiskos darbos tās saimnieciskajā nostiprināšanā. Viņš ir par pašpārvaldi, par saimniecības vadīšanas ekonomiskajām metodēm, par daudzveidīgu ražošanas organizācijas formu attīstību. Uzskata, ka tikai darbs ir cilvēku labklājības pamats. Tāpēc iestājas par apzinātu darba disciplīnu, pret izšķērdību, bezatbildību, žūptību.

Romualds Kavinskis ierosinājis ieviest kolhoza paju sistēmu, kas ieinteresētu strā-

dajosos sabiedriskās ražošanas nostiprināšanā un uzlabotu darba nespējīgo kolhoznieku materiālo stāvokli. (Daļēji deputāta platforma bija atspoguļota arī viņa runā kolhoza sapulcē 28. novembrī, skat. šodienas laikraksta 3. lpp. — Red.).

Sociālistiskā Darba Varonis, Nopelniem bagātais lauksaimniecības darbinieks. Apbalvots ar Ņeņina, Darba Sarkanā Karoga, Oktobra Revolucionāro ordeni. Taču vislielāko gandarījumu viņš droši vien izjuta tad, kad Darba Sarkanā Karoga ordeni saņēma mēs visi — viņa vadītās kolektīvs.

Diezin vai man ir pat nepieciešams tā īpaši aicināt 45. Riebiņu vēlēšanu apgabala vēlētajus rīt nodot savas balsis tieši par Romualdu Kavinski — cilvēku ar bagātu dzīves pieredzi, kura darbību mēs saistām ar kolhoza ekonomisko un sociālo attīstību, cilvēku, kurš vienmēr pārpilns ar jauniem radošiem nodomiem, kurš spēj aizstāvēt cilvēku likumīgās prasības un aktīvi strādāt viņu labā arī rajona Tautas deputātu padomē.

Anatolijs SABANSKIS, uzticības persona.

Prasme dzirdēt

Leonīdu Fjodora dēlu Sorokinu par deputātu kandidātu rajona padomes vēlēšanām 46. Opūgu vēlēšanu apgabalā izvirzīja pēc viņa vadītā agrofirmas «Sarkanais Oktobris» autotransporta dienesta kolektīva ieteikuma. Vadītājam tā ir labākā rekomendācija — padoto uzticība. To var nopelnīt ar cieņpilnu attieksmi pret viņu vajadzībām, ar prasmi izvirzīt prasības nepazemojot, ar iedziļināšanos problēmās, pakāpeniski cenšoties tās risināt.

Bet šoferu vajadzības un problēmas Leonīdam nav svešas. Par to liecina viņa biogrāfija. Dzimis 1957. gadā Galēnu ciemā. Pēc Viļānu vidusskolas beigšanas līdz dienestam Padomju Armijā strādāja M. Gorkija kolhozā. Pēc dienesta, kura laikā ieguva autovadītāja tiesības, kopš 1977. gada bija šofers kolhozā «Krasnij Oktjabrj». Iestājās un sekmīgi pabe-

dza Latvijas republikāniskā neklātieņu lauksaimniecības tehnikuma lauksaimniecības mehanizācijas nodaļu. Kopš 1983. gada uzņēma autotransporta mehāniķa, bet kopš 1986. gada — agrofirmas autotransporta dienesta priekšnieka pienākumus. PSKP biedrs. Precējies. Ģimenes divas meitas — skolnieces. Sabiedriski aktīvs, sportists.

Par rajona deputāta kandidātu Leonīds Sorokin izvirzīts pirmoreiz, un viņa programma neizceļas ar milzu ambīcijām. Deputāta pienākumus viņš gatavs pildīt tā, lai dzīvē realizētos lozungus: visu varu padomēm un lai rajona padomes vara patiešām kalpotu vienkāršā darba cilvēka aizstāvēšanai. Viņš gatavs iestāties par visiem, kam viņa vēlēšanu apgabalā nepieciešama dzīves apstākļu uzlabošana, praktiski palīdzēt pensionāriem, deputātu padomes sesijās balsot par tādiem lēmumiem, kas

nebūtu pretrunā ar viņa vēlētajū gribu un interesēm.

Kā potenciālam deputātam Leonīdam Sorokinam ir kāda pozitīva un mūsdienās ļoti nepieciešama īpašība: domu plurālisms viņam nenozīmē tikai visiem jaunajiem tik iemīļoto iespēju paust savu viedokli, bet arī prasmi uzklaustīt un **sadzirdēt** citu cilvēku argumentus, tos pieņemt un izvēlēties saprātīgus kompromisus. Viņš pieder pie tiem vadītājiem, kas ne tikai vārdos iestājas par sev uzticētās nozares ekonomisko patstāvību, bet gatavs pēc iespējas ātrāk uz to pāriet darbos, kad tam būs nobriedušas visas agrofirmas struktūrvienības.

Viņa uzticības personas ir bijušie kolēģi — par labu darbu cienītie šoferi Jānis Valters un Leonīds Ivanovs. Viņi aicina Opūgu vēlēšanu apgabala vēlētajus rīt savas balsis nodot par Leonīdu Sorokinu.

LAIKRAKSTA «JAUNĀS CEĻS» REDAKCIJAI!

VISIEM 45. RIEBIŅU VĒLĒŠANU APGABALA VĒLĒTĀJIEM.

Sakarā ar to, ka minētajā vēlēšanu apgabalā par deputātu kandidātu balotējas agrofirmas «Sarkanais Oktobris» lopotības speciālists Jāzeps Pēteris d. Šņepsts, atsauco savu kandidāturu par labu J. Šņepstam. Uzskatu, ka viņš, būdam kvalificēts speciālists, cilvēks ar plašu redzesloku, augstām tikumiskajām īpašībām, optimāli darbosies kā deputāts savas tautas labā. Turklāt mana un Jāzeps politikā platforma ir identiskas.

Lūdzu savus vēlētajus rīt atdot balsis par Jāzepu Šņepstul

Boļeslavs Kivlenieks, deputāta kandidāts 45. Riebiņu vēlēšanu apgabalā

Neatlaidīgā kredo

Gribu pastāstīt par jauna speciālista personību, kuram daļa sabiedrības šajās vēlēšanās grib uzticēt deputāta godu. Tas ir agrofirmas «Sarkanais Oktobris» veterinārārsts Jāzeps Šņepsts, kurš izvirzīts par deputātu kandidātu 45. Riebiņu vēlēšanu apgabalā. Ar savu darbu, dziļu politiskās situācijas izpratni, cieņas pilno attieksmi pret līdzcilvēkiem viņš ir ieguvis autoritāti darbiedru un sabiedrības acīs.

Jāzeps Šņepsts dzimis 1960. gadā Preiļu rajona Aizkalnes ciemā. Pēc Bēbrenes sovhoztehnikuma beigšanas strādājis Daugavpils rajona kolhozā «Iskra». No 1978. gada līdz 1981. gada maijam — dienests Padomju Armijā. Pēc tam seko studijas Latvijas Lauksaimniecības akadēmijas Veterinārijas fakultātē, kuru absolvējis 1986. gadā. No 1986. gada jūlijā līdz 1987. gada aprīlim strādājis par agrofirmas «Sarkanais Oktobris» galveno veterinārārstu. 1987. gada augusts — 1989. gada novembris: embriju transplantācijas punkta vadītājs, ar labu profesionālo meistarību. Pašlaik strādā agrofirmā par veterinārārstu. Bezpartejiskais. Precējies. Divi bērni. Viņš ir priekšzīmīgs ģimenes tēvs. Vienmēr aktīvs sabiedriskajā dzīvē, sportā. Vairākkārtējs rajona čempions volejbolā, atsevišķās vieglatlētikas disciplīnās.

Jāzeps Šņepsta idejiski politiskie, sociālie un tikumiskie uzskati izsaka mūsu tautas labākās, talantīgākās un gaišākās daļas intereses un mērķus.

Lūk daži no tiem.

● Politiskajā jomā — daudzpartiju sistēma, pēc deputātu skaita un gara spējam parlamentā varētu spriest par vadošo partiju.

● Patiesa tautvaldība, kuras darbībā nebūtu slepenības, pilnīga atklātība tautas priekšā, masu informācijas līdzekļi — brīvi no cenzūras, pilnīgi neatkarīga tiesa.

● Armija nedrīkst tikt izmantota politiskajos procesos pret savu tautu.

● Visi vadošie amati ienemami tikai uz aizklātu vēlēšanu pamata, ievērojot noteiktu atrašanās tās laika cenzu. Jebkurš deputātu kandidāts, ja savu dienesta stāvokli izmantojis pirmsvēlēšanu cīņā, svītrojams no deputātu kandidātu sarakstiem.

● Ekonomiskajā sfērā — darbs un tikai darbs var būt visu ienākumu avots, neviss ienēmamais amats. Visai ekonomikai jābalstās uz ekonomikas pamatlīkumiem un brīvām līgumsaistībām.

● Visas ekonomiskās struktūrvienības — uz saimnieciskā aprēķina pamata.

● Nepieciešama radikāla

izglītības reforma. Augsti izglītotu un tikumisku cilvēku sabiedrībā diez vai būtu iespējama stalinisma upuru traģēdija, stagnācijas gadi.

● Spectikla apkalpošanā atstāt tikai kara un darba invalīdus, slimos un daudz bērnu ģimenes.

● Pensijas minimums nosakāms katrā republikā atsevišķi un nedrīkst būt mazāks par vidējo iztikas minimumu.

● Ekoloģijā — visas ražotnes pārvērst nekaitīgas apkārtnējam videi. Sodā par kaitējumu dabai jābūt ietvertiem arī tās atjaunošanas izdevumiem.

Jāzepam Šņepstam ir raksturīga principālitate, pilsoniska drosmība, darbīgums un patriotiska attieksme pret visu, kas viņam uzticēts un par ko viņš iestājas. Ne tikai viņa domubiedri, bet arī pārējie, kuriem gadījies nonākt uzskatu saskarsmē, ir patkami pārsteigti par Jāzeps Šņepsta plašajām zināšanām un redzesloku. Liela sabiedrības daļa būtu gandarīta, ja parlamentāro cīņāju vidū būtu arī Jāzeps Šņepsts — talantīgs speciālists, humanists, domājošs cilvēks, kas ir gatavs kalpot savai tautai. Viņš nebūtu gadījuma rakstura cilvēks deputātu skaitā, kurus taču ievēlēsīm uz pieciem gadiem.

Valentīna MIČĀNE, uzticības persona.

EKONOMISKĀ PATSTĀVĪBA VISOS LĪMĒŅOS

LATGOLAS LITERĀTĪM — SOVU ALMANAHU.

«KLUSA NAKTS, SVĒTA NAKTS...» 2. lappuse

APZINĪGS DARBS — CILVĒKA VĒRTĪBAS MĒRS. 3. lappuse

BALKĀNU IESPAIDI.

SARMAS DIENĀ.

TIRGUS CENAS. 4. lappuse

Latvijas ekonomiskā patstāvība — katra uzņēmuma, organizācijas, saimniecības ekonomiskā patstāvība — tā nedaudz vārdos var raksturot aktivitātes pacelumu, kas tagad izraisījis agrofirmā «Sarkanais Oktobris» un ko izsauca Maskavā Tautas deputātu sesijā pieņemtais likums par Baltijas republiku ekonomisko patstāvību. Jau otrā dienā pēc tā publicēšanas presē gan dažādās sapulcēs, gan tiekoties ar kolhoza laudīm un rūpniecības uzņēmumu strādniekiem agrofirmas administrācija nāca klajā ar ierosinājumu rūpniecības uzņēmumiem pāriet uz ekonomisko patstāvību. Trijos gados, kopš patstāvīgo agrofirma, gan siera rūpnīca, gan lina fabrika guvušas zināmu attīstību, izveidojušas savu potenciālu un nu kā līdzīgas partneres var būt patstāvīgi uzņēmumi — ar saviem kontiem bankās un juridisko personu tiesībām.

Agrofirmā ilgāku laiku ražošana tika vēsta uz to, lai ar pilniem apgriezumiem iesāktu darboties mehānisms, kas aizšķērso ceļu nepārdomātiem izdevumiem un neattaisnotiem zūdiem. Strukturālo apakšvienību kolektīviem tika ierosināts veikt pāreju uz pilnīgu saimniecisko aprēķinu, pēc tā tiecās arī vairāki šo uzņēmumu atbildīgie darbinieki. Taču neskatoties uz visu to, spilgti izteiktas darba ražīguma celšanās, apzinīgas līdzdalības ražošanas lietās tomēr nebija. Darba ražīgums cēlās, taču vēl straujāk palielinājās darba alga. Daži dienestī kļuvis mazēlastīgi, smagnēji, nav ieinteresēti, lai labāk izmantotu tās potences, kas ir šajos uzņēmumos. Nereti izpaudās arī tieksme izteikt uz citu rēķina. Skaidrs, ka jaunajos saimnieciskās apstākļos, kad visos līme-

nos mums jāsteno republikas ekonomiskā patstāvība, ar veco bagāžu vairs nevar dzīvot. Jāspējamais solis ir priekšu, progresīvāks ceļš jāizvēlas attīstībai.

Agrofirmas direktoru kārtējā sanāksmē detalizēti apspriests agrofirmas turpmākais attīstības jaunais posms — divu pārstrādes uzņēmumu

to pārstrādi ar iespējami mazākiem zūdiem, dot iespēju kolektīvam pašam nodrošināt ražotās produkcijas kvalitāti, bet nevis pajauties uz kādu no malas, kā tas nereti bijis līdz šim. Tad arī būs redzams, kas uz ko spējīgs, kuram vārdi nešķiras no darbiem. Vai arī otrādi. Viss nostāsies savās vietās.

funkcijas no jauna atgriežas rūpnīcās. Rekonstrukcija izraisa administratīvā pārvaldes aparāta reorganizāciju. Pamatoties uz kolhoznieku sapulces, kas nesēnotika, lēmumu, paredzēts ievērojami samazināt firmas centrālo aparātu, uz tā rēķina uzņēmumiem, kuri pāriet uz ekonomisko patstāvību, būs vieglāk atrisināt savus kadru jautājumus.

Generāldirektora R. Kavinska ierosinājumu par agrofirmas attīstības jauna posma konkrētīšanu un strukturālo apakšvienību jaunajām attiecībām atbalstīja siera rūpnīcas un lina fabrikas direktori V. Solovjovs un J. Vasiļevskis, ekonomisti un uzņēmumu grāmatveži un citi dalībnieki. Viņi pakavējās arī pie pārejas niansēm. Šī pārkarotāšanās nebūs viegla ne uzņēmumiem, kuri sākot patstāvības ceļu, ne arī firmām kopumā. Jautājums ir nopietns. Turklāt visu problēmu atrisināšanai atvēlēja tikai atlikusī daļa no decembra, jauno attiecību noskaidrošanas darba kārtības jautājumi risināmi vienlaicīgi ar kārtējiem gada nogales uzdevumiem — gatavošanas darbam nākamajā gadā, līgumu slēgšanu par izejvielu piegādi, produkcijas un jaunas iekārtas uzstādīšanu, kas izvērstā šajos uzņēmumos.

Ekonomiskā patstāvība visos līmeņos

— siera rūpnīcas un lina fabrikas — ekonomiskā patstāvība. Atkarībā no tā, kā izlems šo kolektīvu strādnieki, to darba padomes, šie uzņēmumi var palikt agrofirmas sistēmā un savu turpmāko attīstību veidot saskaņā ar līgumattiecībām ar agrofirmu, kas garantēs tiem plašu kredītu izmantošanu un citā veida palīdzību, vai arī savu patstāvību veidot ārpus firmas federācijas.

Jaunā soļa mērķis, ko tagad sāk spert agrofirma, ir dot iespēju, lai uzņēmuma strādnieki kļūtu par patiesu tā saimnieku, kurš atbildīgs gan par izejvielu sagādi un uzglabāšanu, gan arī par

Uz līgumattiecību pamata šie uzņēmumi veidos arī savas savstarpējas attiecības, attiecīgi norēķinoties par pakalpojumiem vai materiālām vērtībām. Tās attiecības, kas izveidojušās un nostiprinājušās firmas ietvaros, saglabāsies. Tāpat arī kopīgās rūpes par ekoloģiskās situācijas uzlabošanu, siera rūpnīcas siltumenerģētisko resursu izmantošanu un tamlīdzīgi.

Līdzās pozitīvajai pieredzei, kas iekrāta agrofirmas nedalāmajā sistēmā un kas patstāvībai šobrīd, negatīva loma bijusi grāmatvedības uzskaites pārlieku lielajai centralizācijai. Pārejot uz ekonomisko neatkarību, šīs

Direktoru padome izteica pārlicību, ka jaunajos aizsākumos saprotosi uzņems abu rūpnīcu kolektīvi, viņu darba padomes un nolēms, kā praktiski risināma pāreja uz ekonomisko patstāvību.

Latgolas literātim — savu almanahu

Šudņ 5. augusta tīā, Daugavpils pilstāys un rajona laikrokstu Ovālajā zālē ūtrajā stovā pulksteņ 13.00 asom aicynojušē uz sanoksmi Daugavpils pilstāys un rajona literātus, lyugti arī porstovji nu Preiļim un cyti. Dūmojam aprunoti par taidu svareigu liti, kai apvīnebas reamināceja, par tšpējom publicētis presē, par sova almanaha izdūsonu. Tys varātu byut ar nūsaukumu «Tylty». Šajā sakareibā asmu sagatavojis nalelu uzstošonus.

Līta taida, ka Latgolas kultūras bīdreibu savīneiba niko naizdūd, «Moras zeme» ir par mozu priks literatūras. Taitod ir jodūmoj, kur varātu publicēt sovos dorbus tī autori, kuri dzeivoj Latgolā. Taidu tšpēju jī gaida. Pagojušgod beja dūma atjaunot Vladislava Loča izdūtū «Olūtu», bet naizprūtamū īmeslu dēļ pat Reigas latgaļu bīdreiba «Olūts», kurā ir V. Vonogs, V. Vaļeins un vėl vīns ūtrs nu vacajim, nav atsauceigi, bet bez reidzinikim taidu izdavumu, kur vyss nu sokuma leidz golam ir latgaliski, vyssmoz pagaidam myusim gryši realizēt. Varbyut pēc laiceņa.

«Tylty» tcarāts kai literāryska godagrōmota, kas varātu byut vīnlaiceigi vairosok volūdos — kai roksta myusu nūvoda autori. Kūduls varātu sastovēt nu latgalīšim, kuru ir daudz, tod byutu dorbi krīvu, boltkrīvu, leišu, pūļu volūdos.

Dūmoju, ka taidu almanahu varātu izdūt na tikai

daugavpiltsi vīni poši, bet sadarbeibā vyssas literārysok apvīnebas, kaidas ir rajonūs. Daugavpilī pošlaik ir dzygon spēceigā literātu kūpa. Nu vīnas puses tī ir dzejnīki, prozaiki un literatūras kritīki, kam jau iznokušas gromotas: A. Liepa, A. Solovjovs, V. Kikāns, A. Rancāne, O. Kravajs, presē aktīvi publicējos arī daudzi cyti autori — J. Vagulanē, G. Kudina, L. Kudrjašova, P. Makajenkins, A. Barbakadze un cyti. Ir dzērdeits, ka arī studentu pulkā, storp pilstāys, strodnīkim, kai arī laukūs ir taidi, kas roksta posokas, dzejjuļus, humoreskas, bet taidu vai cytu īmaslu dēļ nav tūs publicējuši.

Mēs ar meilu priku gaiditu arī tūs, kuri aktīvi publicējos septēndasmjūš godūs, bet nu portraukūši, nokt pulkā, ja vīn raksteitpriks nav apdzisis un ir jauni dorbi.

Almanahā (varbyut citim byus kas loboks padūmā, kaidas labskaneigoks un izteiksmeigoks nusaukums) grybas redzēt gon tradicionālu pīeju Latgolas literatūrai, tos pormontojumu, gon arī jaunu, rakstureigu parodeibom myusu laikmetā un myusu dīnos. Šmā autoru kūpsapulcē grybas porrunot jo modeli, tšpējas, kai maksimāli izvairētis nu vītējš izlūkšņu putrojuma volūdā, porsprīst izkortoju, nūformējom un izdūsonas praktiskos tšpējas, redkolegijas un vyss cytus jautojumus, kas saistos ar taidu svareigu sūli.

Osvalds KRAVALS.

«Klusa nakts, svēta nakts...»

«JAUNĀIS CEĻŠ»
1989. gada 9. decembris

Ir pagājuši vairāki nekā 170 gadu, kopš Ziemassvētku vakara dievkalpojuma kādā mazā kalnu sādžas baznīcā pie Zalcburgas pirmo reizi dziedāja dziesmu, kas šodien skan visās kristīgās pasaules baznīcās: Klusa nakts, svēta nakts...

So melodiskā dziesmu dzied vismazākās un visvienīgākās baznīcās un visgreznākajās katedrālēs. To dzied bērni un visievērojamākie mākslinieki; to atskaņo pasaulslaveni orķestri un atsevišķi instrumentālisti, to dzied bērnu un pieaugušo kori. Šīs dziesmas teksts tulkots visu kristīgo tautu valodās. Un jebkurā valodā tas izteic mieru un laimi, Ziemassvētku noskānu — klusa nakts, svēta nakts.

Divas nedēļas pirms Ziemassvētkiem — 1772. gada 11. decembrī — Zalcburgā šuvējam Annai Soderinai piedzima dēls. Šis bērns bija viņas trešais ārļautības bērns — katrs no cita tēva. Vienīgi pilsētas bende bija ar mieru kļūt par tā krusttēvu. Zēna tēvs bija armijas dezerteris, Jozeps Mors (bērnu toreiz nokristīja tēva vārdā) bija apdāvināts, kā daudzi, kas piedzimuši nabadzībā un gribēja sasniegt kādreiz labākas dienas. Viņš mīlēja mūziku.

1815. gadā viņu iesvētīja par priesteri. Un tā 1818. gada 24. decembrī mēs sastopam 26 gadus veco garīdznieku Jozepu Moru Svētā Nikolaja baznīcā Obensdorfā, 11 jūdzes (1 jūdze —

1,609 km) no Zalcburgas. Mācītājs ir noraizējies, jo viņam radusies nopietna problēma. Baznīcas ērģeles Ziemassvētku vigīlijā (priekšsvētku diena) samaitājušas. Ziemassvētku priekšvakarā noskūmušais Mors uzraksta dzejoli, kur katrs pants sākas ar vārdiem: Klusa nakts, svēta nakts. Šo paša sacerēto dzejoli viņš pavēlā vakara stundā iedeva savam baznīcas ērģelniekam, tuvejās Aresdorfas skolotājam Francim Grūberam (1787—1863). Mors lūdza šiem 3 pantiem steidzīgi sacerēt mūziku. Tā kā ērģeles ir sabojājušas, vienīgā iespēja sacerēt mūziku divām balsīm, korim un ģitārai. Lēnā pastaigā no Aresdorfas uz Obensdorfu Grūberam mūzika ir jau gatava. Vēl ir pat laiks kora mēģinājumam pūsnakts dievkalpojumam gatavojoties, jo katoļiskās zemēs Ziemassvētku dievkalpojumu sāk tieši 24. decembrī pulksten 24.00.

Interesanta ir arī Franča Grūbera biogrāfija. Viņš dzimis 1787. gadā, nabadzīgā audēja dēls. Skolotāja vietu ieguva 1807. gadā. Grūbers pildīja arī sakristiāna (baznīcas ģērbkambara pārzinis) un ērģelnieka pienākumus sādžas baznīcā. Grūbera skolai tolaik bija tikai viena istaba, kur mītnājās visi skolēni; pārējās apdzīvoja plaša skolotāja ģimene. Skolas nams vēl stāv turpat šodien, vēl darbojas skola. Tād skolniekiem ir 2 istabas, bet pārējās ir komponista Franča Grūbera muzejs.

Francis Grūbers mūziku komponējis kādām 60 dziesmām, bet neviena cita no tām nav kļuvusi nemirstīga.

Ne jau vienmēr dievkalpojumu vār kļūpināt vienīgi ar ģitāras palīdzību, kā tas bija 1818. gada Ziemassvētkos. Vecās Obensdorfas ērģeles bija jāsalabo. Tomēr tās bija nelabojamas un tā 1819. gada pavasarī pazīstamais Tiroles Alpu ērģeļu būvētājs Maurehers uzņēmās baznīcai būvēt jaunās ērģeles. Kādā sarunā ar Grūberu ērģeļu meistars dzirdēja notikumu ar improvizēto Ziemassvētku dievkalpojumu, un Grūbers tad arī atskaņoja dziesmu. Maureheram tā tik ļoti patika, ka viņš lūdza norakstīt notis. Protams, Grūbers to viņam neliedza. Neviens no viņiem nenojauta, ka Maurehers paņēmis dziesmu, kas kļūs nemirstīga. Ceļojumos pa Tiroles Alpiem un to mājīgajām baznīcām, darbojot ērģeles, Maurehers Ziemassvētku laikā šo dziesmu arī nodziedāja. Tā no Maurehera to norakstīja 2 ceļojušo dziedoņu ģimenes — Štrāsieri un Reineri.

1831. gadā «Klusa nakts, svēta nakts» tika nodziedāta Saksijas karalim. Trīs gadus vēlāk Berlīnē šī dziesma tā ietekmēja toreizējo Prūsijas valdnieku Vilhelmu I (1797.—1888.), ka pavēlēja Berlīnes katedrālēs korim dziedāt kātrā Ziemassvētku vakarā. Reineri to nodziedāja Austrijas ķeizaram 1822. gadā, tad Krievijas cāram, vēlāk karaļienei Viktorijai, Napoleonam III, dzejniekam Ģetem. Pēc tam «Klusa nakts, svēta nakts» sāka savu ceļojumu pāri okeānam uz Ameriku, kur

to 1839. gadā Reineri dziedāja pie amerikāņu valstsvīra un Vašingtona adjutanta Aleksandra Hamiltona (1757.—1804.) pieminekļa Ņujorkā.

Vācu ķeizars gan bija licis noskaidrot izcelšanos, atzinums bija tāds, ka šīs dziesmas autors ir Jāzeps Haidna brālis Mihails. Tikai 1854. gadā Grūberam ar dokumentiem izdevās pierādīt savas autoritātes.

Francis Grūbers nomira 1863. gadā tikpat nabags, kā gani Betlemē. Nams Halenā, kur Francis Grūbers pavadīja savu mūžu 28 gadus, atrodas

iepriekš baznīcā ar 250 gadus vecām ērģelēm, tagad sauktām «Grūbera ērģeles». Starp baznīcu un Grūberu apdzīvoto namu atradusies kapsēta. Tagad tur visi apraktie aizvēsti atstāts tikai komponists Franča Grūbera kaps kā nacionāls piemineklis. Latvijā šī Ziemassvētku dziesma ienākusi no Vācijas. Lūk, teksts:

Klusa nakts, svēta nakts!
Visi dus, nomodā
Ir vēl Jāzeps un Marija;
Klūti Dāvīda pilsētā
Jēzus siltē dus.
Jēzus siltē dus.

Klusa nakts, svēta nakts!
Ganiem Dievs novēl pats
Drīrdēt enģelus slāvējam,
Tuvu tālu skandinām:
Glābējs Kristus ir klāt.
Glābējs Kristus ir klāt!

Klusa nakts, svēta nakts!
Dieva Dēls, Tava acs
Mirdz mums dievišķā mīlībā,
Zemes bērns sveikdama:
Kristus dzimis ir mums!
Kristus dzimis ir mums!

A. BUDZE,
Preiļu dekans.

APSPRIEZĀM PAJU SISTĒMAS PROJEKTU

R. KAVINSKIS:

Mūsu sapulce notiek vēsturiskā dienā — vakar PSRS Augstākā Padome pieņēma likumu par Baltijas republiku ekonomisko patstāvību.

jas lielums savukārt noteiks ik gadus izmaksājamo dividendu lielumu, kas būs atkarīgs arī no gada peļņas.

rubļus. To nav iespējams nosvērt kā uz svariem, lai visi būtu apmierināti, lai mēs pienācīgi spētu novērtēt katra devumu, katra ieguldīto darbu.

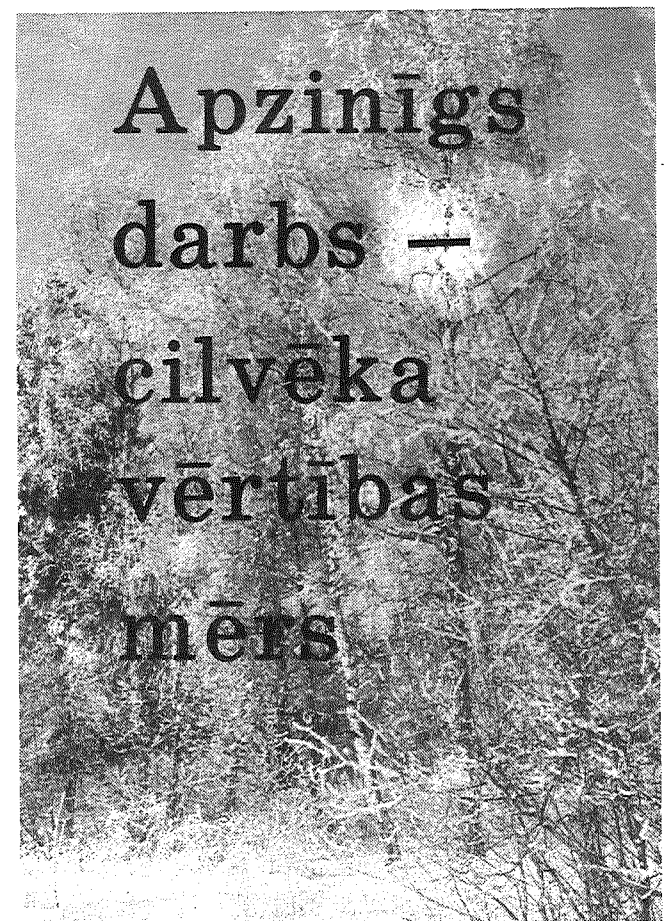
— savu es saņēmu algā. Tad viss būs atkarīgs no katra pajas īpašnieka godīga darba.

vis un pats snauduļo. Vai viņš cita darba neprot? Vienam tādām ganam pajautāju — izrādījās, ka viņam ir traktoriņa tiesības.

redzējušaku kolhoznieku rīcībā nodot darba zirgus, lai viņi, kas vēl nav aizmirsuši kādreizējās iemaņas,

Taču skatīšanās atpakaļ un lepošanās ar sasniegto uz priekšu mūs nepavirzīs. Jaunais laiks prasa arī jaunas pieejas saimniecības darba organizēšanā.

— dod saimniecisko patstāvību. Lai viņi paši kļūst pilntiesīgi saimnieki, paši rīkojas ar savu naudu, ved norēķinus ar banku, plāno virsplāna peļņas izlietojumu.

Apzinīgs darbs — cilvēka vērtības mērs

Pāri visām mašīnām, pāri visiem skursteņiem, pāri visām fabriku lielajām ēkām stāv tas cilvēks, kas tur apakšstāvā strādā pie šīm mašīnām.

Parejas uz paju sistēmu un ar to saistītajām problēmām kā svarīgam nolikumam kolhoza «Sarkanais Oktobris» kolektīva dzīvē apspriešana piedalījās:

- ROMUALDS KAVINSKIS, kolhoza priekšsēdētājs, agrofirmas ģenerāldirektors;
— ANATOLIJS SABANSKIS, agrofirmas ģenerāldirektora vietnieks ekonomikā;
— SOFIJA VIJAKSE, agrofirmas ģenerāldirektora vietniece lauksaimniecībā;
— ALBERTS EGLĪTIS, agrofirmas vecākais ekonomists;
— HELENA VANAGA, pensionāre;
— JĀZEPŠ SNEPSTS, kolhoza «Sarkanais Oktobris» veterinārais ārsts;
— JĀZEPŠ RUBENS, kolhoza «Sarkanais Oktobris» galdnieku ceha strādnieks;
— JELENA KOROTKOVA, kolhoza «Sarkanais Oktobris» galvenā zootehniķe;
— VASILIJS KURMELOVS, kolhoza «Sarkanais Oktobris» mehānisko darbnīcu vadītājs;
— J. RUBENS, nelaieme tā, ka mēs bieži vien neuzticamies viens otram, tāpēc jāpieraksta dažādu pārskatu un atskaišu kalni.

A. SABANSKIS: — Dati par katru kolhoznieka mantisko nostrādāto paju sastāvdaļām mūsu rīcībā būs noteiktajā laikā, tie būs svarīgi un nopietni dokumenti un par visiem mūsu saimniecības kolhozniekiem.

strādās saimniecībā, jo lielāku paju iekrās. Lai viņi arī pierāda, ka ir savas dzimtas puses patrioti, kā to izdarījuši viņu vecāki un vecvecāki daudz grūtākos apstākļos.

H. VANAGA: — Kā kādreiz mēs, kas stājam kolhozā, tā arī tagad jāienes sava daļa — tūkstotis vai pieci tūkstoši, kā būtu jāpārēd nolikumā par paju sistēmas ieviešanu mūsu saimniecībā.

Kā nostiprināt šo saimnieka apziņu? Šajā sakarībā man likās interesanta Saldus rajona kolhoza «Jaunais komunārs» pieredze, par kuru izlasīju «Lauku Avīzi».

A. EGLĪTIS: — Savā laikā pats piedalījies kolhozu kustībā, zinu, kādi apstākļi bija pirmajās saimniecībās. Nabaģākā zemī, tās saimniecisko darbināšanu savas saimniecības apvienoja kopīgajā, kopā arī sāka strādāt, citi šaubījās, vai šķirties no sava īpašuma, ierastās dzīves, bet vēl citi, turīgākie, bija pret kolektīvizāciju, ilgi pretojās tai.

S. VIJAKSE: — Pareizi kādā no mūsu laikraksta numuriem izteicies kolhoza darba veterāns, mūsu nopelniem bagātais kolhoznieks Pēteris Veigulis: kamēr cilvēks strādāja — bija vajadzīgs, aizgāja pensijā — par viņu aizmirs.

— par visām mašīnām, pāri visiem skursteņiem, pāri visām fabriku lielajām ēkām stāv tas cilvēks, kas tur apakšstāvā strādā pie šīm mašīnām. Tas ir galvenais, tas ir tas kapitāls, tā ir bagātība.

nevajadzēs pie mums braukt cilvēkiem no Aizkarpājiem vai Azerbaidžānas. Ja nevaram tikt galā ar tik lielām platībām, kā tagad, tad labība, līni jāšēj vai kartupeļi jāstāda mazākās platībās.

J. RUBENS: — Nelaieme tā, ka mēs bieži vien neuzticamies viens otram, tāpēc jāpieraksta dažādu pārskatu un atskaišu kalni.

J. SNEPSTS: — Pēc četriem gadu desmitiem, kopš pastāv kolhozs, nu radusies iespēja runāt par tādām progresīvām lietām, kā paju sistēma.

— Pēc četriem gadu desmitiem, kopš pastāv kolhozs, nu radusies iespēja runāt par tādām progresīvām lietām, kā paju sistēma. Patiešām, bijis nodarīts pāri tiem kolhozniekiem, kuri apvienoja savus privātos īpašumus, kuri visus šos gadus ir pašizliedzīgi strādājuši, līdz 1965. gadam, kad tika ieviesta garantētā samaksa, par savu darbu saņemdami grašus.

J. KOROTKOVA: — Lopkopība saimniecībā ir noteicošā nozare, galvenais ienākumu avots, tātad no šīs nozares darbības lielā mērā būs atkarīgi atskaitījumi paju fondā.

V. KURMELOVS: — Normēšanas un atskaišu sistēma, kas pastāv pašlaik, nemudina uz apzinīgu darbu, gluži otrādi — kā mazāk padarīt un apmānīt citu.

— Normēšanas un atskaišu sistēma, kas pastāv pašlaik, nemudina uz apzinīgu darbu, gluži otrādi — kā mazāk padarīt un apmānīt citu. Ir jāstrādā bez sviedriem, bet normāli, pilnu atvēlētu darba dienu. Nevis tukšām rokām staigāt pēc skrūves, vai meklējot kādu brigādieri, metinātāju, virpotāju, noliktavas pārzini.

«JAUNĀIS CELŠ» 1989. gada 9. decembrī

BALKĀNU IESPAIDI

Sākums 43. un 44. numura No rīta izbraukuši no Bregares, devāmies uz pretējo valsts malu, pie Grieķijas robežas, un otrā dienas pusē bijām jau galā. Tādējādi bijām šķērsojuši Bulgāriju no ziemeļiem uz dienvidiem, izbraucot caur Gabrovu, Šipkas pāreju un citiem plaši pazīstamiem ģeogrāfiskiem punktiem. Jā, Bulgārija nav liela. Taču uzkrīt tas, ka bulgāru zemiņi cenšas izmantot racionāli katru daudzmaz nodērtu zemes plekšni. Tāpat kā Rumānijā, šeit audzē daudz kukurūzas, tomēr ievērojamas platības aizņem arī vīnogulāji, saulespuķes, kvieši, tomāti, bietes (tiesa, biešu daudz nav — tām pārāk sauss klimats). Bieži redzami plūmju un citi augu dārzeņi. Gar ceļu līdzināmā obligātas ir zaļo stādījumu joslas. Ceļmalā esošajās ganībās — lieli aitu

ganāmpulki (ciemu iedzīvotāji visi kopā nolīgst vienu ganu, kurš tad arī gana viņu personiskos lopus). Šeit neredzējām Latvijas brūnās šķirnes govīs, izplatītas ir melnraibās. Bieži sastopām arī zebu — melnos Āzijas vērsus ar izliektiem ragiem. Lai kur mēs būtu, visur skaidrā laikā pavadīja pastāvīga dūmaka, īpaši iepakās. Starp citu, to nenosaka tikai vietējā reljefa un klimata īpatnības. Ārkārtīgi piesārņo atmosfēru rūpniecības uzņēmumi (visnomācošāko iespaidu atstāj laikam gan BKP V kongresa rūpnīcas «nedarbi» Asenovgradā). Donava diemžēl jau sen vairs nav zila, un peldēties tajā nav ieteicams. Pavisam nesen Bulgārijas galvaspilsētā notika starptautiska konference par apkār-

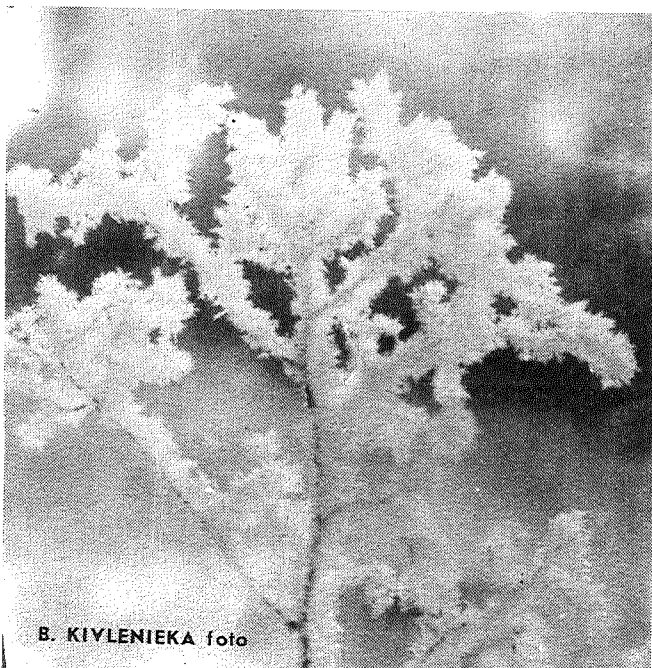
tējās vides aizsardzību. Ja valstij piešķirts tāds gods būt par šāda foruma organizatori, tad tas nozīmē, ka šajā jomā tā guvusi vērā ņemamus sasniegumus. Tomēr tas, ko mēs bieži vērojam Bulgārijā, nevarēja neapbēdināt. Piemēram, pašā Sofijā bija visstākais smogs, īpaši centrālajās ielās. No rīta te valda tik bieza melna migla, ka tai cauri nevar saredzēt horizontu. Nomalēs gaiss ir tīrāks: galvaspilsēta atrodas katlienē, atsevišķus tās rajonus apkārtnējo kalnu vējš. Arī citās pilsētās gaiss ir stipri piedūmots. Taču, gods kam gods, apdzīvotās vietas, īpaši nelielas, ir rūpīgi koptas. To obligāts atribūts ir strūklakas. Ļoti labu iespaidu atstāj privātmājas. Uz sakoptu lauku mājiņu sienām nereti piestiprinātas plāksnītes ar uzrakstu: «Paraugmāja», kā arī tādi saukļi kā: «Tīra sēta — vesela ģimene», «Tīrība ir veselība un bagātība»... Atstājuši aiz muguras Centrālo Balkānu kalnu grēdu, pēc kāda laika mēs atkal virzāmies arvien augstāk. Sākas Rodopi — vidēja augstuma kalni. Atmiņā paliek kraujaino ceļu serpantīns ar negaidītiem pagriezieniem, zaļas kalnu nogāzes,

izzuvenu upju gultnes... Kamēr mēs tā braucam, nedaudz dalīšos domās par to, ko novēroju tādā delikātā jautājumā kā starptautiskajās attiecībās Bulgārijā. Šeit, Balkānos, bieži krustojas daudzu tautu ceļi un gadijas — ne vislabākajā veidā. Tuvās un ilgstošajās kaimiņattiecībās uzspiedušas savu zīmogu pat bulgāru antropologiskajam veidolam — viņu āriene ir ļoti dažāda: — no tipiskiem eiropoīdiem līdz pat tipiskiem aziātiem. Bulgāru tautības veidošanā līdztekus slāviem un fraķiešiem piedalījās arī protobulgāri — tirkī. Vairākus gadsimtus bulgāri atradās turku jūgā. Apbrīnu un sajūsmu izraisa tas fakts, ka cietsirdīgā, bargā Osmaņu impērijas režīma laikā, kad tika apspiesta un dažādi nīdēta šī tauta, tā tomēr prata izdzīvot, konsolidēties par nāciju, saglabāt savu valodu un unikālu kultūru (lūk, vēl viena analogija ar latviešu tautas likteni). Taču vēsturisko apstākļu dēļ Bulgārijā palikusi diezgan liela turku kopiena, ar kuras pārstāvjiem mēs ne vienreiz vien tikāmies sava ceļojuma laikā. Etniskie turki jeb Bulgārijas musulmaņi (pomaki),

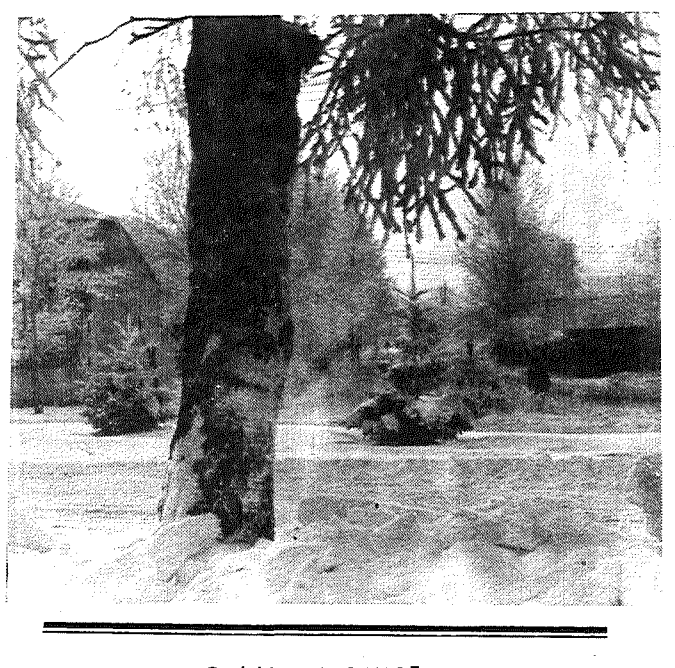
kā viņus biežāk sauc, vēl pavisam nesen veidoja apmēram 11 procentus no valsts iedzīvotājiem un bija vislielākā no šejienes nacionālajām minoritātēm. Saskaņā ar oficiālo versiju galvenokārt ir islamizēto slāvu pācteči, kuri bija piespiedu kārtā kļuvis par musulmaņiem Osmaņu laikos. Viņu apmēšanās galvenais rajons — Bulgārijas ziemeļaustrumu daļa, Ludogores vēsturiskais apgabals, kur viņi ir vairākumā daudzos lauku novados. Ievērojams musulmaņu iedzīvotāju procents ir arī Silistrā, Toluhinā, Šumenā, kā arī Varnā (pēckara Industrializācijas rezultāts). Dienvidos daudz maz kompaktās grupās musulmaņi dzīvo Rodopos, pārsvarā gar Grieķijas robežu. Daudz viņu ir pilsētās Goce-Delčevā, Asenovgradā, Kerdžali, Hamovā... Bulgārijas musulmaņi skaitās pārtikuši un visai konservatīvi ļaudis. Viņi nodarbināti lauksaimniecībā, nereti tādās darbietilpīgās un labi apmaksātās nozarēs kā tabakas audzēšanā (tas musulmaņiem parasti ir sezonas darbs, četrus — piecus mēnešus gadā). Lai gan viņi ir čakli un labi nopelna, savus ienākumus pārskaitot kasēs, tomēr dzīvo pieticīgi un noslēgti. Vienu no

musulmaņu ciemiem, kas apmēram par astoņdesmit procentiem zaudējis iedzīvotājus, mēs redzējām Ruses pievārtē. Mājas iekārtotas vienkārši. Kerdžali pilsētā viņu sadzīves īpatnības krīt acīs jau uz ielas. Instinktīvi var izjust kaut kādu slēptu saspringtumu, kas nav raksturīgs citās bulgāru pilsētās. Daudz milicū un karavīru. Dienvidbulgārijā mēs satikām «bēglus», kas gatavojās izbraukt no valsts ar visdažādāko transportu — ratiem, taksometriem, moskvičiem, volgām un pat mersedesiem. Mūs no automašīnu logiem pavadīja nelaiņi skatiņi, kad mēģinājām nofotografēt šos «taborus». Sejas drūmas, tāpat kā viņu apkārtnējiem kaimiņiem — bulgāriem. Tie uzlūko «turkus» ar nosodījumu un nožēlu. Ar līdzīgu attieksmi pret visu turcisko, kas acīmredzot atgādina Osmaņu laikus, mēs sadūrāmies ne vienreiz vien. Lūk, raksturīga epizode: Sofija, Krievu bulvārī, pie Turcijas vēstniecības mēs nejausi novērojām, kā jauns bulgārs, ar nīcinājumu paskatījies uz karogu ar pusmēnesi, nosplāvās. Turpinājums sekos.

SARMAS DIENA

B. KIVLENIEKA foto

Redaktors A. RANCĀNS

TIRGUS CENAS

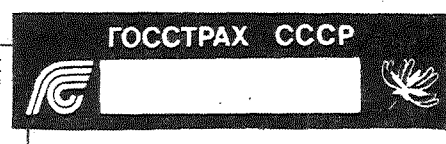
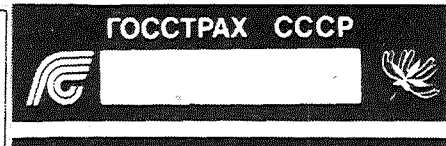
	Ludza	Rāzекne
Skābi kāposti (kg)	—	1.00
Burkāni (kg)	—	0.40
Kiploki (gab.)	0.30	0.10
Āboli (kg)	0.55	0.60
Dzērvenes (l)	3.00	2.50
Ziedi (gab.)	2.00	2.00
Medus	10.00	10.00
Biezpiens (kg)	1.00	—
Olas (10 gab.)	1.00	1.20
Cūkgāja (kg)	4.00	4.50
Aitas gāja (kg)	—	4.00
Vistas gāja (kg)	—	4.00

JUBILEJAS

Jubilejas decembrī
80 GADI — Franciskai Pastarei — 20.
70 GADI —

Jekaterinai Mihailovai — 06.
60 GADI — Aleksandram Smukšam — 03.
Aleksandram Jakimovam — 18.
55 GADI — Natālijai Leperei — 01.

Genovefai Graudiņai — 06.
50 GADI — Jāzepam Vasilevskim — 10.
Jāzepam Rubenam — 20.
Vnifantijam Cvetkovam — 24.
Lilijai Laucei — 30.

KINO DECEMBRĪ

- «Grūtais ceļš», ASV.
  - «Ziediņš ceļa putekļos», 1. un 2. sēr., Indija.
  - «Māja bez iezijas», Rīgas st.
  - «Sapratne», 1. un 2. sēr., Indija.
  - «Rudens Čertakovā», «Mosfilm».
  - «Kamēr vien sapnis nepārtīgs», «Mosfilm».
  - «Klubs «Cotton»», 1. un 2. sēr., ASV.
  - «Diskodejotājs», 1. un 2. sēr., Indija.
  - «Uzliesmojums», ASV.
  - «Kaķu slazds», Ungārija, Kanāda, VFR.
  - «Uguns lokā», 1. un 2. sēr., ASV.
  - «Nākamajā rītā», ASV.
  - «Mani sauc par Arlekinu», 1. un 2. sēr., «Belarusfilm».
  - «Velniskā ierociņa», Bulgārija.
  - «Piedzīvojumu meklētāji», Francija.
  - «Trakie stadionā», Francija.
  - «Kungs, lai arī man jāmirst būtu...», M. Gorkija st.
  - «Lai atkal list!», 1. un 2. sēr., Indija.
  - «Trakā svētdiena», Francija.
- Seansu sākums plkst. 19.30.

«JAUNĀIS CEĻŠ»

Laikraksts iznāk reizi nedēļā latviešu un krievu valodā sestdienās

Redakcijas adrese: Preiļu rajons, Riebiņu ciems, agrofirmā «Sarkanais Oktobris». Redaktora un nodaļu tālrunis — 56732

Pasūtījums 1522
Tirāža 2200

Iespiesta Latvijas izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības ražošanas apvienības Daugavpils tipogrāfijā. Formāts — viena nosacītā iespiedloksne.